

Mødre, som have ægte Børn, men som ere forladte af deres Mænd eller stille fra deres Mænd, en lignende Ret som her, thi ellers komme vi ind i oprørende Konsekvenser, oprørende Uretfærdigheder. I alt Fald med Hensyn til den forladte Kone kan det jo ikke modsiges, at det er i højeste Grad uretfærdigt, at hun, naar hun lades tilbage med en hel Del ægte Børn, og Dyrigheden ansætter et vist Bidrag, som Manden skal yde til hende, da ikke kan faae dette, det vil sige lige saa lidt faae det, som Barnemoderen hidtil har kunnet faae det. Det bør Lovgivningen tage sig af; thi det er en Uret, at den gifte Kone, der forlades af Manden, ikke bliver støttet lige saa godt, som den, der faar uægte Børn. — Jeg paastaar, at det samme gjælder den Frastillede. Vel veed jeg, at Afstillelsen maa siges at være en Overenskomst, men det vide vi dog Alle sammen, at et Ægtekab kan være saaledes bestaaende, at det er nødvendigt, at de Bedkommende adstilles, for at de overhovedet skulle kunne leve et menneskeligt Liv, og naar de i saa Tilfælde blive enige om, at Konen skal have et Bidrag, det vil sige, ikke en hvilken som helst Sum, men den, som Dyrigheden fastsætter — det sker jo saaledes, at det er Dyrigheden, der bestemmer Bidraget — bør hun have ligesaa fuldgjældigt Krav paa at faae dette Bidrag, som Moderen til uægte Børn. Det er kun disse Bemærkninger, jeg vilde gjøre, fordi jeg haaber, at den høitæredede Justitsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at ikke Lovgivningen af lutter Hensyn til disse Barnemødre, vi her behandle kommer til at forurette dem, der fuldt ud og i enhver Henseende mere fortjene Sympathi end disse, og jeg vil blot udtale nu, at jeg forbeholder mig, hvis ellers ikke Andre gjøre det, til næste Aar, dersom jeg er i Stand til det, at fremkomme med Forslag til at raade Ved paa denne Uret.

Svede: Jeg har ikke stillet noget Endringsforslag til Lovforslaget, fordi jeg har den Tro, at det ikke kunde søres igjennem, og naar jeg derfor nu tager Ordet, er det egentlig kun for at motivere, hvorfor jeg mener at maatte stemme imod Lovforslaget. Et af de Punkter, der mest støder mig ved det, er den nye Affattelse af § 3, hvorefter Voet efter en afdød Mand under visse Forhold skal udrede Bidrag til det uægte Barn. — Derved er det altsaa slaaet fast, at det uægte Barn skal blive bekendt for Moderen, som maaste hidtil ikke har haft nogen Anelse om dets Tilværelse. Det kan være, og det er rimeligst, at de ægte Børn slet ikke have haft Anelse derom, og saa

ville de efter Faderens Død blive paaatvørende en eller flere uægte Søstende, hvis Livsforhold maaste kunne være høist forskjellige fra dem, hvorunder de ægte Børn ere opbragne. Man vil paaføre dem en Ulempe hele deres Liv igjennem. Man vil maaste bringe mange Ulykker ind i et ellers lykkeligt Familieliv, fordi man har optaget denne Bestemmelse. Det er den væsentligste Anke, hvorfor jeg ikke kan være med til at fremme dette Forslag. Men jeg tror iøvrigt efter de Udtalelser, som have fundet Sted, at det var nok saa rigtigt — hvad jeg forøvrigt udtalte ved forrige Behandling — om denne Sag var bleven behandlet i et Udvalg. Thi naar det her er sagt, at dette Bidrag var til Moderen, men ikke til Barnet, saa maa jeg indrømme, jeg har ikke forstaaet Sagen saaledes. Jeg har altid forstaaet det saaledes, at man vilde hjælpe de uægte Børn, disse i Almindelighed saa tarvelig stillede Individuer, til en nogenlunde god Opdragelse; men det fremgaar nu, at man vil hjælpe Moderen den Kvinde, der har født det uægte Barn. Man mener, at hun bør have Understøttelse, fordi hun ikke har nogen Mand — hun har da heller ikke Noget, der kan løbe fra hende — man vil altsaa forbedre de Kvinders Kaar, som føde uægte Børn. Det kan jeg aldrig ville være med til. Jeg kunde ønske dette Forhold ordnet saaledes, at der var nogen Udsigt til, at de uægte Børn, som blive udsatte, kunne blive noget bedre forpleiede. Jeg tror ganske vist, at det egentlig er en Theori, her er Tale om; i praktisk Henseende vil det ikke have særdeles stor Betydning. Er det en velhavende Mand, som har Børn, saa vil det Almindelige jo være, at Faderen maa yde Bidrag til Moderen, hun har et Krav paa ham og kan ved at henvende sig til Politiet faae ham ikjendt en vis Ydelse i Forhold til hans Formue. Det, Loven altsaa nærmest vil ramme, er det Tilfælde, at Barnefaderen enten ikke kan betale eller er bortreist eller paa anden Maade er ude af Stand til at kunne yde Bidrag, saa kan Kvinden faae det udredet af en Kommune, uden at det lægges hende til Last som en Fattigforsørgelse. Men naar Formueforholdene ere saa ringe, at Kvinden maa henvende sig til Dyrigheden for at faae et saadant Bidrag fremtvunget — altsaa til Slutning bliver det Forsørgelseskommunen — saa vil det i Reglen blive Fattigvæsenet, som faar Gaand i Hanke med den Ting. De Børn, som udsættes i Pleie, blive vistnok i Reglen udsatte under temmelig ens Forhold. Der hdes sædvanligmæssigt et vist Bidrag efter Børnens Alder, enten 2 Kr., 1½ Kr. eller 1 Kr. om Ugen.